

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 16. 7. 2014, č. j. 59 Af 10/2014 - 53, a ze dne 17. 7. 2014, č. j. 59 Af 10/2014 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 16. 7. 2014, č. j. 59 Af 10/2014 - 53, a ze dne 17. 7. 2014, č. j. 59 Af 10/2014 - 56, **se o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci usnesením ze dne 16. 7. 2014, č. j. 59 Af 10/2014 - 53, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č. j. 23384/13/5000-14402-809436, žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce. V odůvodnění uvedl, že na základě žalobcem předložených podkladů nebylo možné učinit závěr, zda jeho majetkové poměry představují důvod pro osvobození od soudních poplatků. Žalobce sice sdělil, že vlastní majetek, avšak dodal, že tento majetek nemůže být zpeněžen, neboť je v současnosti obestaven „nezákonnými exekucemi“. Přitom však nespecifikoval, o jaký majetek se jedná, nikterak nedoložil, že by podléhal výkonu rozhodnutí, nebo exekuci a nekonkretizoval svá tvrzení o dlužích. Žalobce konstatoval, že je zaměstnán, nicméně neuvedl, jaká je výše jeho aktuálních příjmů a nijak také nedoložil tvrzení o svém špatném zdravotním stavu. Na základě těchto skutečností krajský soud dovodil, že tvrzení žalobce nejsou úplná, a proto mu nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 17. 7. 2014, č. j. 59 Af 10/2014 - 56, krajský soud žalobce vyzval, aby zaplatil soudní poplatek v celkové výši 4.000 Kč ve lhůtě pěti dnů od doručení tohoto usnesení.

V kasační stížnosti proti těmto dvěma usnesením žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že splňuje předpoklady, „aby byl osvobozen od soudních poplatků a současně mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů, protože je to nezbytně třeba k ochraně jeho práv a je tu nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by mu mohla vzniknout újma.“ Uvedl, že soudní poplatky bez své viny objektivně nemohl zaplatit, což prokáže v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku, ustanovení zástupce z řad advokátů a osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě proti žalovanému. Konstatoval, že nesouhlasí, aby Nejvyšší správní soud o věci samé rozhodl bez jednání a namítl podjatost všech soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“ Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Podaná kasační stížnost je nadmíru obecná a neurčitá. Stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který napadá usnesení krajského soudu. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost těchto usnesení, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadních řízeních vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 10. 2014, č. j. 4 As 199/2014 - 10, stěžovatele vyzval k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a poučil jej o následcích nerespektování takového požadavku. Uvedené usnesení bylo stěžovateli doručeno 6. 10. 2014, lhůta pro doplnění kasační stížnosti podle § 106 odst. 3 s. ř. s. tedy uplynula 6. 11. 2014. Stěžovatel tohoto dne zaslal soudu prostřednictvím faxu přípis, z něž vyplývá, že doplnění kasační stížnosti bude zasláno až s písemným originálem přípisu. Žádnou další zprávu soud od stěžovatele neobdržel, a to ani ve lhůtě pro písemné potvrzení podání podle § 37 odst. 2 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil, proč napadá usnesení krajského soudu, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť

pokračování

nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat. Obiter dictum Nejvyšší správní soud uvádí, že i kdyby stěžovatel písemně potvrdil své podání, učiněné faxem, ve lhůtě podle § 37 odst. 2 s. ř. s., tak by bylo nutné jeho kasační stížnost odmítnout podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel totiž není oprávněn svévolně prodlužovat lhůtu k doplnění kasační stížnosti tím, že v přípisu, který zašle prostřednictvím faxu, soudu pouze sdělí, že požadované doplnění zašle teprve s písemným originálem přípisu. Takový postup by byl zjevně v rozporu s účelem § 106 odst. 2 s. ř. s.

O další námitce podjatosti všech soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť o ní již bylo pravomocně rozhodnuto. Stěžovatel během řízení před krajským soudem vznesl obsahově totožnou námitku, ke které Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 4. 2014, č. j. Nao 130/2014 - 33, konstatoval, že soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, Mgr. Karolína Tylová, LL.M., Mgr. Lucie Trejbalová a JUDr. Pavel Vacek nejsou vyloučeni z projednání a rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 59 Af 10/2014. Stěžovatel ani nyní nedoplnil svou námitku konkrétními skutečnostmi, jež by nasvědčovaly tvrzené podjatosti, takže se tato námitka nijak neodlišuje od té, o které již bylo rozhodnuto.

O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu